

[Statsministeren.]

den tidligere regering, da den egentlig slet ikke var klar over — såvidt vi, der sad nede i salen, kunne forstå —, hvorledes den ville tage situationen efter den afstemning, der fandt sted om denne sag.

Jeg finder ikke anledning til at komme med flere bemærkninger i anledning af det, der er fremført, men vil sluttelig sige, at vi fra regeringens side ikke praler med en styrke, vi ikke har. Jeg gentager, hvad vi sagde forleden dag, at vi har indbudt til et samarbejde om løsningen af de opgaver, der må løses, af den simple grund at vi ellers ender i kaos. Jeg vil gerne føje til, at jeg vil se det, før jeg tror det, at rigsdagen ikke skulle kunne enes om det nødvendige, for ansvaret i så henseende hviler lige stærkt på os alle, og lykkeligt ville det jo afgjort ikke være, om det skulle konstateres, at den nuværende mandatfordeling her i tinget hindrer iværksættelsen af de nødvendige foranstaltninger. Det er klart, at man kan kritisere regeringen; man kan også drille den og så fremdeles. Det er der slet ikke noget at sige til. Men man kan, så langt vi er kommet, ikke sige om os, at vi har ventet med at tage fat på de opgaver, der lå og ventede. Det kan heller ikke siges om os, at vi har været bange for at foreslå ting, som gik til ondets rod. Man kan heller ikke sige, at vi i udformningen af vore forslag eller i vor motivering derfor har undladt at tage de hensyn, som en mindretalsregering nødvendigvis må tage. Der er ingen, der i så henseende kan rette bebrejdelser mod os, og når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i sin tale brugte den vending, at regeringen skulle dømmes på sine gerninger, kan jeg dertil svare, at det er jeg meget veltilfreds med, og vi ønsker ikke noget andet.

Så skulle jeg måske have gjort den bemærkning før — det glemte jeg —, at når man fra forskellig side har fremført den betragtning, at man, inden man udtaler sig afgørende om enkeltheder eller principper i de foreliggende lovforslag, vil have lov til at se lovforslagene om de indirekte skatter, fordi de er en så væsentlig bestanddel af det, vi foreslår, finder jeg, at dette er så ligetil. Det samme ville jeg også have krævet, hvis jeg var i opposition, så det kan jeg ganske slutte mig til.

Jeg har kun disse få og spredte bemærkninger at gøre på dette tidspunkt.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Jeg skal begynde med at takke de ærede ordførere for den saglige behandling, de i

det store og hele har givet de foreliggende lovforslag. Det ville næppe være praktisk, om jeg gik meget i detaljer med min besvarelse i øjeblikket.

Der er jo fremdraget forskellige enkeltheder af flere af de ærede ordførere, både i eftermiddags og i formiddags, men som jeg sagde ved fremsættelsen af disse lovforslag, er regeringen beredt til at forhandle om enkeltheder og former, og det vil vi naturligvis komme til i det udvalg, som jeg nu venter bliver nedsat. Jeg skal derfor ikke gå meget i detaljer med besvarelsen i dag.

Jeg anerkender, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at han ikke ville kritisere omfanget af de foreslåede skatter. Det er på linie med, hvad såvel statsministeren som jeg sagde i tirsdags: at enkeltheder og former kan vi tale om, men at vi ikke mener, det er forsvarligt at reducere det samlede omfang af de indgreb, der skal foretages.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gjorde dernæst nogle bemærkninger om min personlige stilling til spørgsmålet om smørrationeringens ophævelse, som jeg jo havde udtalt mig om kort før regerings-skiftet. Det samme gjorde lidt senere det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som i denne forbindelse fremsatte et par udtalelser om min større eller mindre principfasthed. Jeg er glad for at få den anledning, de to ærede ordførere herved har givet mig, til at gøre en principiel bemærkning vedrørende et spørgsmål, som jeg tror er af vigtighed for folkestyrets praksis. Det syn, jeg havde på smørrationeringen før regerings-skiftet, har jeg ikke siden ændret, og jeg har ikke noget at forandre i eller tilføje til de bemærkninger, jeg gjorde her fra denne talerstol den 25. oktober. Begge de ærede ordførere ved jo imidlertid, at såvel i en regering som i ethvert andet besluttende organ beror de afgørelser, der skal træffes, på forhandling, og hvis der på visse punkter ikke er helt samfaldende opfattelser, kan den enkelte minister ikke i alle tilfælde få sine synspunkter igennem. Der er grund til at understrege dette, ikke mindst hvis det går i den retning, som nogle tror, og jeg også tror, at koalitionsregeringer i fremtiden bliver noget mere almindelige, end de har været i fortiden, fordi det da vil blive mere almindeligt end hidtil, at der er divergerende opfattelser af større omfang i en regering. Jeg vil specielt med den foreliggende situation for øje sige følgende: Hvis det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard havde fået sine ønsker opfyldt, så var der jo blevet dannet en regering af